

navnlig maatte ikke kan undgaa, er, at alle vi 101 Medlemmer, som sidde her, foruden Formanden, repræsenterer hver sit Forslag, og at de ere lige gode og komme frem med samme Ret, med samme Myndighed. Det er dette, jeg har villet paavise, fordi jeg ikke kan anerkende, at det ærede Medlem staar sammen med Regeringen i denne Retning, jeg kan ikke anerkende, at de ere gaaede sammen. Og jeg kan heller ikke anerkende, at Sagen er klarer derved, at man bliver enig blot om Tallet 137. Det viste sig derfor ogsaa, som det ærede Medlem udtalte, at man kom lige vidt. Ligesom alle andre Løsninger viste sig at være umulige, viste ogsaa denne sig at være det. Ikke desto mindre fremkommer nu fra Flertallets Side dette Forslag paa ny, og det er derfor ogsaa paa ny nødvendigt at undersøge, om dette Forslag om 137 Medlemmer i Folketinget er saa anbefalelsesværdigt, at der er Grund til for Mindretallet i saa Henseende at forene sine Bestræbelser med Flertallets. Det ærede Medlem sagde rigtig nok — og hvis det var sandt, var han jo nødt til at gaa dertil — at det var den eneste grundlovmæssige Løsning; men deri kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret. Jeg kan give det ærede Medlem Ret i, at det er een grundlovmæssig Løsning, men jeg kan ikke give det ærede Medlem Ret i, at det skulde være stridende mod Grundloven, at man, indtil man kunde tænke paa at komme ind paa en Grundlovsforandring, løste Spørgsmaalet paa en saadan Maade, at man midlertidig forbedrede Tilstanden. Det er kun det, der er Tale om gennem det Forslag, der foreligger fra Landstingets Side, og til hvis Principper Mindretallet i Fjor sluttede sig. Man har ikke derved højt eller kunnet søge en Gennemførelse af Grundlovens § 32. Det, man har forsøgt at naa, er en midlertidig Forbedring af den værende Tilstand, saaledes at den kom i større Overensstemmelse med Grundloven, end den nu er, og ingen kan nogen Sinde overbevise hjerken mig eller noget Menneste, der forstaar at slutte logisk, om, at det skulde være grundlovstridigt. Det Spørgsmaal rejser sig altsaa uvilkaarlig, om denne Løsning med de 137 Medlemmer i Folketinget er saa anbefalelsesværdig, at man skal søge bestemt at gennemføre den, eller om man ikke hellere skulde opsætte en endelig Løsning af Spørgsmaalet, indtil man kan vente at saa gennemført en Grundlovsforandring. Vi ere nemlig fuldt enige deri, at enten maatte man, naar der var Tale om en endelig Ordning, løse det paa den Maade, at man fik 137 Medlemmer i Folketinget, eller ogsaa maatte man gaa til

en Grundlovsforandring. Jeg vil nu i det mindste for mit Vedkommende, og jeg tror ogsaa for de fleste af mine Meningsfællers Vedkommende, sige, at paa dette Punkt kommer der en bestemt Mod sætning frem mellem os, idet vi fra vor Side antage, at man hellere maatte opsætte den endelige Løsning, indtil man kunde saa en Grundlovsændring, end modtage Forslaget om 137 Medlemmer i Folketinget. Det, jeg her omtaler, er ikke noget, som jeg opfinder, eller som jeg ikke har en vis Sikkerhed for er rigtigt; det staar nemlig i den Betænkning, der blev afgiven her fra Mindretallets Side for to Aar siden. Den Betænkning, der i Fjor blev afgiven af Mindretallet i Mod sætning til den Betænkning, der fremkom fra det Flertal, for hvilket det ærede Medlem nu har talt, havde en temmelig forceret Karakter, og den kan derfor lettere have nogle Mangler end den Betænkning, der blev afgiven for to Aar siden her i Tinget, hvor man fremstillede sit Hovedstandpunkt. Der fremsattes det fra den Side, hvortil jeg hører, som vort Hovedstandpunkt, at skulde vi til en endelig Løsning af Spørgsmaalet, maatte vi gaa til en Grundlovsændring paa en saadan Maade, at man tillige gennemførte Mindretalsvalg og en bestemt Fordeling, saaledes at det blev givet, at hver enkelt Vælger i Landet, hvad enten han befaandt sig i Kjøbenhavn eller i Bræsto Amt eller i Ringkøbing Amt, eller hvor det nu maatte være, fik lige Stemmeret, og derved havde man da ogsaa indført Forhold, hvorved alle de andre intrikate Spørgsmaal om Valgsteder o. s. v. kunde falde bort. Vi holdt altsaa paa en Grundlovsændring, hvorved alle Vælgere uden Hensyn til, hvem de vare, og hvor de vare, kunde saa absolut lige Ret. Det var det, som vi hød de Herrer; men vilde de Herrer slutte sig til os? Nej, det vilde de slet ikke; de sagde, at en Grundlovsændring var umulig. Jeg har nu aldrig kunnet forstaa denne Snak om, at en Grundlovsændring er umulig — undskyld, at jeg bruger et temmelig haardt Udtryk; det var ikke min Mening at bruge det. Jeg har ikke kunnet forstaa denne Tale om, at en Grundlovsændring er umulig. En Grundlovsændring er naturligvis umulig, saa længe ikke et Flertal kan slutte sig om at gennemføre den, men bliver lige saa mulig, saa snart et Flertal her i Tinget kan blive enigt om at slutte sig til den og naturligvis tillige et Flertal i det andet Ting. Og naar et Forslag af den Natur som det, der fremkom som vort Hovedforslag, kommer paa en saadan Maade, at det byder samme Ret til enhver Vælger, mener jeg, at